

คติความตายคือนิยายชีวิต

โดย พระธรรมสิงหบุราจารย์
(หลวงพ่อรรถ ฐิตธมฺโม)

จากหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๒ ภาคกฎแห่งกรรม

เรื่องคนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่นั้น มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรานี้ ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ เมื่อคนตายร่างกายก็ฝังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดได้อีก ในบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าตายแล้วจะต้องไปเกิดอีก ก็มีความเข้าใจแตกแยกออกไปมาก เช่น ผู้ตายจะต้องไปอยู่ในสวรรค์หรือในนรก ก็แล้วแต่ผลของการกระทำของตน และสวรรค์หรือนรกนั้นได้มีผู้สร้างขึ้น สำหรับลงโทษหรือให้รางวัลตลอดนิรันดร โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก

บางท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ไม่ได้ แต่บางท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนว่าจิตหรือวิญญาณหรือเจตมณีนี้นี้เป็นอมตะ เมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ว วิญญาณก็จะออกจากร่าง ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่

บางคนที่ศึกษาวิชาการทางโลกทางวิทยาศาสตร์มากมาย ก็เข้าใจว่า ถ้าบุคคลใดมีลูกแต่สืบออกไปเรื่อยๆ ก็จะไปเกิดได้อีกคือสืบต่อไปเรื่อยๆ ตามหลักของชีววิทยา เพราะลูกทุกๆ คนนั้นก็สืบต่อมา

จากเซลล์ของพ่อแม่ตัวเอง เมื่อสืบต่อไปหลายๆ ชั่วแล้วชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีก

แต่บางคนกลับมีความเห็นว่า ร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมองซึ่งได้วิวัฒนาการทีละน้อยๆ มาตั้งแต่ศีกคำบรรพ์ จนมีอำนาจการนึกคิด และรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกัน ไม่สามารถที่จะไปเกิดได้อีกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ๆ หลายท่านก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตาย เราเห็นได้ง่ายๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดได้หรือไม่ เป็นเรื่องลึกลับ เป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่าคนตายแล้วไปเกิดอีกได้ และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เฉยๆ หรือลอยๆ ว่า คนตายแล้วไปเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างน่าพิศดาร ถึงวิธีที่ไปเกิดได้อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้ยากง่ายเป็นขั้นๆ แล้วแต่วุฒิของบุคคล ผู้ใดสนใจศึกษามีพื้นฐานดีก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสนาอีกหลายศาสนานั้น ก็ตรงกันเป็นหลักใหญ่ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า “เกิดอีก” เท่านั้น เช่น ศาสนาพราหมณ์ ถือว่าคนตายแล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอยออกจากร่างไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะ ไม่มีวันตายเมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่คนนั้น เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่นๆ ต่อไปตามลำดับ เหมือนคนอาศัยอยู่ในบ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้วจะอาศัยอยู่ไม่ได้ ก็ต้องเดินทางไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอนว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย หากแต่เกิดดับสืบต่อไปไม่ขาดสาย และจิตใจก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้เลย จะเทียบคนย้ายจากบ้านที่จะพังหาได้ไม่ ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่า การที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ก็เป็นความเข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิดหนึ่ง เรียกว่า กัมมชรูป คือ รูปอันเกิดแต่กรรมก็ร่วมในการปฏิสนธิด้วย

สำหรับในข้อนี้เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็นความพิศดารน่าอัศจรรย์ในพระพุทธศาสนา เพราะไม่ว่าใครหรือศาสดาองค์ไหนที่ว่าคนตายแล้วไปเกิดได้ ก็จะต้องไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ทั้งนี้ทั้งนั้นมิได้แสดงการตาย การเกิดให้ชัดเจนอย่างไร แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า นอกจากจิต

ไม่ใช่ล่องลอยไปแล้ว รูปบางชนิดก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปที่ใดอย่างไร รูปอะไรบ้าง มีเหตุผลหลักฐาน ข้อเท็จจริงอย่างไรนั้น ขอได้โปรดอ่านต่อไป

การที่เข้าใจว่า คนตายแล้วไปเกิดได้นั้น จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องจิต เรื่องรูป เรื่องกรรม และความตายมีที่อย่างไร ขณะใกล้ตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึกอย่างไร และจิตใจทำงานกันอย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อน ดังนั้นท่านก็จะเห็นได้ว่า เรื่องตายเรื่องเกิดนี้ จะกล่าวกันง่ายๆ และให้เข้าใจดีนั้น ย่อมเป็นไปได้เลย

ก่อนอื่นเอาตามาขอย้อนไปถึงเรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นตอนๆ ว่า..... จิตนั้นเป็นธรรมชาติ ที่รู้อารมณ์ รู้นึกคิด จดจำ จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่มีความเกิดดับ สืบต่อกันเสมอเป็นนิจมิได้หยุดนิ่ง และจิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่ก็มีอำนาจในการสั่งสมหรือสามารถเก็บเอาอารมณ์ต่างๆ ไว้ในจิต แล้วก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้นได้

เมื่อแยกการทำงานของจิตออกจะได้เป็นสองชนิด คือ

๑. การงานที่จิตกระทำ ได้แก่ การที่จิตขึ้นวิธีรับอารมณ์ต่างๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ คือรับอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น

๒. จิตเป็นภวังค์ ได้แก่ จิตมิได้ขึ้นวิธีรับอารมณ์ต่างๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจเลย แต่จิตก็ทำงานอยู่ตลอดเวลา คือ เกิด-ดับ และมีอารมณ์คิดมาตั้งแต่ปฏิสนธิ

การที่เอาตามาแยกการทำงานของจิตออกเป็น ๒ ชนิด เช่นนี้เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ในขณะที่รับอารมณ์ตามทวารทั้ง ๖ นั้น จิตก็ทำงานและจิตที่เป็นภวังค์มิได้ขึ้นวิธีรับอารมณ์ จิตก็ทำงานเหมือนกัน

ข้อ ๑ การขึ้นวิธีรับอารมณ์ของจิตนั้น จิตจะรับอารมณ์หรือเกิดอารมณ์ขึ้นได้ก็ต้องอาศัย มีผัสสะคือการตกกระทบแล้ว ถ้าไม่มีผัสสะจิตก็ไม่สามารถรับอารมณ์ได้ เช่น เสียงมิได้กระทบหู แล้วก็จะไม่ได้ยิน รูปมิได้กระทบตาแล้วก็จะไม่เห็น และอารมณ์หรือเรื่องที่จะเป็นตัวยื่นให้คิด ไม่กระทบกับจิตแล้วก็จะคิดนึกไม่ได้เลย

ข้อ ๒ ภวังคจิต คำว่าภวังค์หรือจิตตกภวังค์นี้ มีพูดกันอยู่เสมอโดยทั่วไป แต่ความเข้าใจของคนเป็นส่วนใหญ่นั้นเข้าใจว่า ภวังค์หมายถึงจิตมีความสงบ คือนั่งอยู่เฉยๆ หรือนั่งใจลอย แต่ตามหลักของปรมัตถธรรมนั้นตรงกันข้าม

คำว่า “ภวังค์” หมายถึง องค์แห่งภพ หมายถึงจิตตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุติคือตาย ขณะใดที่จิตมิได้
ยกขึ้นสู่อารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ แล้วขณะนั้นจิตก็เป็นภวังค์ ภวังคจิตที่เห็นได้ง่ายๆ ก็คือ
คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิท จะไม่รู้สึกรู้สีก ตัวเลย ขณะใดจิตมีความรู้สึกขึ้นในอารมณ์จากทวาร
ทั้ง ๖ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้น ไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือคิดนั้น จิตขึ้น
วิถีรับอารมณ์แล้ว ก็มีภวังคจิตคั่น สลับอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เป็นไปโดยรวดเร็วมาก ดังนั้นเราจึงไม่
รู้สึก

การที่อาตมาแสดงจิตที่ขึ้นวิถีรับอารมณ์และภวังคจิตนั้น ก็เพื่อจะนำท่านเข้าไปสู่เรื่องของความ
ตายว่า คนที่กำลังจะตาย จิตกำลังทำงานอะไรอยู่ เปรียบเหมือนเทพบันทึกลีงนั้เอง ได้แก่นุญ
กุศลของคนเราที่ได้กระทำไว้ อาตมาจะบรรยายเรื่องความตายของ คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ซึ่ง
ถึงแก่กรรมกรรม เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖

คุณนายผ่องศรี เป็นศรีภรรยาท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ ขณะดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอท่า
วุ้ง จังหวัดลพบุรีนั้น สามภรรยาคุณนี้ประกอบแต่นุญกุศล ประชาชนตลอดจนกระทั่งพระเถร เณร ชี
รักนับถือท่านมาก เฉพาะในระหว่างครอบครัวรู้สึกมีความสุขมาก เนื่องจากปฏิบัติดีต่อกันเป็น
เพื่อนสุขเพื่อนทุกข์กันมาตลอด ทั้งสองคนนี้ งานไหนงานนั้น วัดไหนวัดนั้น ไปช่วยทุกวัดทุกงาน
ไม่เลือกหน้า

เฉพาะคุณนายเป็นแม่ครัวตามงานวัดได้เลย ไม่มีถือว่าเป็นคุณนายแล้วจะไม่ทำอะไร ทำเอาเป็นเอา
ตาย ช่วยอย่างจริงจังจนเป็นลม อาตมาเห็นหลายงาน เคยไปร่วมบำเพ็ญกุศลวัดอัมพวันแทบทุกครั้ง
แทบทุกงาน ถูคุณเข้าพรรษาที่เชิญชวนประชาชนหล่อเทียนพรรษา ไปถวายตามวัดวาอารามต่างๆ
ทุกปีเป็นประจำ

และก่อนที่คุณนายผ่องศรี จะเข้าวัดอัมพวัน ก็เป็นโรคเนื้องอกในมดลูก ซึ่งหมอบอกว่าเป็น
โรคมะเร็ง จะต้องรับการผ่าตัด อายุจะไม่ยืนต่อไปนั้น อาตมาก็ให้ยาขนานหนึ่งคือ น้ำมันมนต์ ให้
คุณนายผ่องศรีไปทานก่อน หลังจากนั้นไม่นานคุณนายได้ไปให้หมอลายเอ๊กชเรย์อีกครั้งหนึ่ง
คราวนี้หมอบอกไม่ต้องผ่าตัดแล้ว เพราะก้อนเนื้อร้ายหายวับไปกับตา คุณนายก็มีอายุยืนมา
ตามลำดับ

มาถึงวัดก็ช่วยหุงน้ำมัน ช่วยโหลกยาใส่น้ำมัน และชวนประชาชนมากระทุ้งรากโบสถ์ โบสถ์นั้น
สร้างปีหลังที่ผ่านมา ในกลางปี ๒๕๑๑ ก็เริ่มทำการกระทุ้งรากโบสถ์ถึงปี ๒๕๑๒ ๑ ปี ๑๖ วัน
และสร้างมาก็หยุดบ้างถึง ๑ ปี ๖ เดือน โบสถ์ก็ได้สำเร็จตามเป้าหมาย

อุโบสถของวัดอัมพวันในสมัย พ.ศ.สามารถ วายमानนท์ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดลพบุรี พ.ศ.๑. ประจันต์ พรหมมณัพันธู์ เป็นผู้กำกับการตำรวจลพบุรี พร้อมด้วย พ.อ.(พิเศษ) สวัสดิ์ เล็กชม เสนาธิการจังหวัดทหารบกลพบุรี ได้มาช่วยตลอด

ตามรายการที่จารึกไว้ในอุโบสถนี้ คุณนายก็หายจากโรคมะเร็ง ด้วยน้ำมันมนต์ของวัดอัมพวัน หายแล้วก็ยังช่วยงานต่อไปจน โบสถ์เสร็จเรียบร้อย ท่านนายอำเภอพิริยะ และคุณนาย ก็ย้ายจากอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี ไปดำรงตำแหน่งนายอำเภอเมือง จังหวัดชัยนาทสืบไป

อาตมาเคยให้พรคุณนายมาแล้วหลายครั้ง ขอให้คุณนายอายุยืนถึง ๑๐๐ ปี ในเวลาต่อมาคุณนายได้มาขอคืนพร เพราะได้ไปเห็นชาวบ้านชาวเมือง ภรรยาเป็นอัมพาต สามีต้องมาเช็ดก้น ซักผ้าซักฟ่อนให้ ลูกเต้าต้องลำบากลำบากถึงสองสามปี

“ดิฉันขอคืนพร ถ้าดิฉันจะตายขอให้ตายทันที ขอให้บุญกุศลส่งผลดิฉันสืบไป”

คุณนายก็ขอรับพรใหม่ **“ดิฉันไม่เอาพรเก่า ขอให้ท่านให้พรใหม่ กรวดน้ำที่ไร ขออธิษฐานให้ตายอย่างง่าย ๆ อย่าตายยากอย่างที่เขายากกันเลย อย่าให้ลูกให้เมียเขาต้องลำบาก ซักผ้าซักฟ่อนเราเลยคะ ดิฉันอธิษฐานอย่างนี้ตลอดเวลา ขอให้ท่านประสาทพรให้ไปอย่างสบายก็แล้วกัน”**

คุณนายก็เคยซื้อผ้าขาวเนื้อดี ๆ ถวายแม่ชี วัดอัมพวัน ตลอดรายการที่ทำบุญตักบาตรเป็นประจำ ตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ท่านนายอำเภอและคุณนายฟ่องศรี ได้ไปวัดอัมพวัน ขอนิมนต์อาตมาไปในงานวันเกิดของนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๖ “เมื่อปีที่แล้วท่านไม่ได้ไปงานของดิฉัน คราวนี้ท่านต้องไปงานของดิฉันให้ได้ ต้องไปให้ได้นะคะ”

คุณนายฟ่องศรีถามต่อว่า **“ปีนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบเจ้าคะ รู้สึกไม่สบายใจตลอดทั้งปี เป็นเพราะอะไรเจ้าคะ จะเป็นเรื่องที่หรือเรื่องปลูกบ้านไม่ได้อย่างไร”**

อาตมาสอบดูแล้ว ก็จะเป็นด้วยนิमितแห่งการจากโลกของคุณนาย **“ความตายจะมาถึง”** ก็เป็นได้ตามหลักกรรม แต่ไม่ได้ตอบกับคุณนายว่าอะไร คิดว่าคุณนายต้องตายปีนี้แน่ จึงเพียงแต่แนะนำให้ตั้งใจสวดมนต์ภาวนา ทำบุญตักบาตรดีแล้ว ไม่เป็นไรนะคุณนายต่อไปก็จะสบายดี

ในวันเดียวกันนั้นท่านทั้งสองก็ขอขมาตัมบำรุงประสาท บำรุงหัวใจ ๓ หม้อ ซึ่งอาตมามีขมาตัมบำรุงประสาท ได้ตำรามากจากกรมหลวงชุมพร เพื่อจะนำไปให้แก่ นายทิว แรงขำ อาตมาก็จัดให้เรียบร้อย

หลังจากนั้น วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๖ อาตมากลับจากกิจกรรมถึงวัดเวลา ๒๐ นาฬิกา ฝรั่งน้ำ
แล้วก็ทำกิจ เสร็จแล้วก็เข้าจำวัดไม่ค่อยหลับตื่นลงมาข้างล่าง ขณะนั้นเวลาประมาณ ๒๒.๑๗ น. ก็
เห็นคุณนายขับรถเข้ามา คุณนายมาคนเดียว

คุณนายฟ้องศรี ชาติะสุภณ นุ่งขาวห่มขาว ผ่าขาวสะอาดวาววับใส่เสื้อแขนพองยาว (แขนหมูแฮม)
คอเสื้อคล้ายคอปกเสื้อของทหารเรือ ผ้านุ่งทับจีบทับหน้า มีกระเป๋าดูมา ๑ ลูก กลานคุกเข้าถือพาน
ดอกไม้เข้ามากราบนมัสการแบบเบญจางคประดิษฐ์ แล้วประเคนพาน อาตมาถามว่า “นายอำเภอ
ไม่มาหรือ คุณนาย เคยมากู้กัน วันนี้ทำไมมาคนเดียว”

คุณนายตอบว่า “ไม่ได้มาค่ะ ดิฉันมาคนเดียว”

อาตมาถามต่อไปว่า “คุณนายจะบวชชีทำไมไม่โกนผมเล่า”

คุณนายตอบว่า “ไม่สำคัญที่ทรงผมเจ้าค่ะ สำคัญที่ใจปฏิบัติเจ้าค่ะ”

คุณนายฟ้องศรีพูดว่า “ดิฉันมานี้ มีเหตุผล ๒ ประการ

๑. ที่ดิฉันกับคุณ มานิมนต์ท่านไว้ วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๑๕๑๖ สวดมนต์ ๓ วันเพ็ญ สวดธรรมจักร
ในวันเกิดนายอำเภอ ดิฉันไม่ได้อยู่แล้วนะเจ้าค่ะ ขอกราบนมัสการลาไปบำเพ็ญกุศลแล้ว”

“อ้าว ! คุณนายจะไปไหนเล่า”

“ดิฉันจะไปบำเพ็ญกุศลเจ้าค่ะ ดิฉันหมดทุกข์แล้วค่ะ ท่านจะต้องถามคุณดูก่อนว่าจะทำบุญหรือ
เปล่า ดิฉันแม่ครัวไม่อยู่แล้ว ขอท่านจงไปถามก่อนนะเจ้าค่ะ เดี่ยวท่านก็จะไปเสียเวลา ดิฉันเป็นผู้
นิมนต์ท่าน ดิฉันต้องมาเรียนให้ท่านทราบ เพราะเป็นห่วงเรื่องนิมนต์นี้ค่ะ”

“และ ๒. เรียนให้ท่านทราบอีกคือเรื่องยา ดิฉันเป็นห่วงยาที่ไปให้คุณทวิ แรงขำ กับภรรยา เขารับ
ยาถูกดีเจ้าค่ะ และหายแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันเลิกรับแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันไม่ต้องรับแล้วเจ้าค่ะ ดิฉันหาย
หมดแล้วเจ้าค่ะ ขอกราบลาเจ้าค่ะ”

และเล่าเหตุการณ์ให้อาตมาฟังอีก ๒ เรื่อง หลังจากเล่าแล้วก็รีบกราบลาด่วน

“ดิฉันต้องรีบไปให้ทันเวลานะเจ้าคะ เพื่อจะไปบำเพ็ญกุศล และจะไปหาลูกชายตามสัญญา” (ลูกชายเป็นนายอำเภออยู่ที่ อ.บ้านโอง จ.ลำพูน) แล้วกราบนมัสการลาอย่างเศร้าๆ พระปลัดประสิทธิ์อยู่ด้านหลังก็ได้ยื่นคำสนทนานี้ด้วย

คุณนายกราบแล้วยกเข่าตั้งลูกขึ้นยืน และออกไปขึ้นรถเสีงรถดั่งขึ้น อาตมาลุกขึ้นไปมองดูรถไม่อยู่แล้ว อาตมาตกใจ ออกไปส่งคุณนายแล้ว กลับมาบันทึกหลักฐาน ไม่เคยมีอย่างนี้เลย พานดอกไม้ก็หายไปด้วย จึงได้หีบสมุดบันทึก มาบันทึกเข้าไว้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไปในโอกาสหน้า

ในวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๖ เวลา ๒ โมงเช้าก็หีบสมุดบันทึกอ่านให้ทายกทายิกาวัดอัมพวันฟัง เรื่องที่ผ่านมาแล้วนั้น พอดิฉันนั้นได้รับจดหมาย ๑ ฉบับ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๖๖ มีใจความว่าคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้วเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๖ เวลา ๒๒.๑๕ น. ณ โรงพยาบาลชัยนาท โดยคุณสมพร ไทยมณี ร้านมณีภัณฑ์ จังหวัดลพบุรี เป็นผู้จดหมายส่งข่าว

อาตมาขอขอบคุณ คุณสมพรมากที่กรุณาส่งข่าว ขณะนั้นมีญาติโยมอยู่กันหลายคน ทุกคนเศร้าสลดใจ ก็พากันนึกถึงแต่ท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ เท่านั้นว่าจะว่าเหว่มาทีเดียว คนตายเขาก็ไปมีความสุขแล้ว คนอยู่ก็ต้องลำบากกันต่อไป

นี่แหละท่านทั้งหลาย จิตเท่านั้นที่รวบรวมทุนบุญกุศลไว้ ใครทำใครได้ เหมือนเทพบันทึกเสีงและเปรียบเหมือนกระแสไฟฟ้า คือจิตไวมาก เหมือนเรากำลังคิดถึงเรื่องอะไร จะไปไหนจิตไวถึงก่อนเสมอ ขณะจิตจะดับไปถ้าคิดถึงทุกข์ เดือดร้อนใจเป็นห่วงเป็นใยแล้ว จิตก็ไปสู่อบายได้ ถ้าคิดถึงบุญกุศลที่ได้สร้างสมเข้าไว้ สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน

ขณะที่คุณนานจะจากโลกไป กำลังทำครัวและเตรียมของไว้ใส่บาตรตอนเช้า จิตก็เป็นบุญจิตก็เป็นกุศล อันนี้สวรรค์เป็นที่ได้แน่นอน นิสัยของคุณนายมีอยู่ว่า ทำอะไรก็อยากจะให้เรียบร้อย ไม่ให้ตกค้าง เป็นห่วงเป็นใย จะจากไปแล้วจิตจดจ่อว่า มีอะไรเรียบร้อยหรือไม่ จะใส่บาตรตอนเช้าพร้อมแล้วหรือยัง ขณะนั้นคงคิดอยู่ในจิตใจ จึงรีบจัดการให้เรียบร้อยก่อน แล้วจึงรีบเดินทางต่อไป อุตส่าห์ไปบอกอาตมา ในเวลาเดียวกันถึงเรื่องการนิมนต์ และมี ๒ เรื่องที่เล่าให้ฟัง ยังบันทึกไว้ จะเปิดเผยต่อไปในวันหน้า เพราะบอกเรื่องความลับ วันนั้นยังมาไม่ถึง

ท่านนายอำเภอได้ตั้งศพคุณนายไว้ที่วัดศรีวิชัยพัฒนาราม ต.ในเมือง อ.เมือง จ.ชัยนาท นั่นเอง เขาสะดวกได้สองคืนแล้ว อาตมาจึงไปงานศพ เอรารถสองแถวไปเลย ไปถึงก็ให้พวกเราที่ติดตามไปกราบศพ สวดพระอภิธรรมจบเดียว เขาเคยสวดคืนละ ๘-๑๐ จบ เพราะเป็นนายอำเภอ มีเจ้าภาพเยอะ อาตมาก็เอาบันทึกให้นายอำเภออ่าน อ่านไปอ่านมาร้องไห้เลย ทุกคนเงิบไม่ต้องสวดพระอภิธรรม

ล้อมกันมาฟังหมด อาตมาก็เทศน์เรื่องนี้ เขาอัปเดตไปไว้แล้วเอามาพิมพ์แจกงานศพ

คุณนายเคยไปเยี่ยมลูกชายที่เมืองเหนือ จ.ลำพูน เห็นเขาเผาศพมีปราสาท บอกกับลูกชายว่า “นี่ลูก
รับปากแม่ได้ไหม”

“รับอะไรคุณแม่”

“ถ้าแม่ตายเอาอย่างงี้แหละ”

และที่นี้คุณนายจากเราไป ไปหาลูกชาย บอก “ลูกเอ๊ย อย่าลืมตามสัญญา”

รุ่งเช้าลูกก็ได้รับ โทรเลข กลับมาทำงานศพ บอกกับคุณพ่อว่า “คุณพ่อครับ ผมต้องทำตามที่ได้ให้
สัญญาคุณแม่” เลยไปหาเมรุปราสาทล้านนาจากลำพูนมาราคา ๒ หมื่น ตั้งที่ลานวัดเลย ในวันเสาร์
ที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๑๖ เวลาจุดมีไฟลูกหนูวิ่งปุบปับๆ แล้วเผาหมด มีสังกะสีล้อมศพไว้ เหลือแต่
กระดูกแล้วนำไปลอยน้ำ

ท่านสาธุชนทั้งหลายอุตสาหกรรมสร้างแต่คุณงามความดีบุญกุศลติดตามตนไปได้เท่านั้น สมกับพระบาลี
อ้างอิงว่า “อสาธารณ บญญุต อโจรหโร นิธิ กยิราถโร ปญญานิโย นิธิ อนุคามโก” ขึ้นชื่อว่า
ขุมทรัพย์คือบุญนี้เป็นของไม่สาธาณะทั่วไปแก่ชนเหล่าอื่น โจรก็มาแย่งเอาไปไม่ได้ ผู้มีปัญญาควร
กระทำบุญนิธิไว้ อันจะเป็นของติดตามตนไปได้ในภพหน้า

เหมือน คุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ได้สร้างบุญนิธิ และคุณงามความดีไว้มาก อย่างอื่นก็นำเอาไป
ไม่ได้นอกเหนือจากบุญกุศลเท่านั้น

บันทึกประกอบเรื่องเกี่ยวกับคุณนายผ่องศรี

พระปลัดประสิทธิ์ สิริปัญญา

๖ พ.ค. ๓๑

มีผู้มาถามอาตมาเกี่ยวกับเรื่องของคุณนายผ่องศรี ชาตะสุภณ ผู้มาปรากฏตัวหลังตายแล้วว่ามี
เป็นจริงเพียงไร อาตมาจำได้ว่า คุณนายผ่องศรี เป็นภรรยาของท่านนายอำเภอพิริยะ ชาตะสุภณ
ได้มาปรากฏกายและมาลาจากไป ด้วยความเป็นห่วงเรื่องที่ดินมรดกหลวงพ่อพระครูภาวนาวินัย
ไปในงานของท่านนายอำเภอพิริยะ ผู้เป็นสามีว่า

“ดิฉันจะต้องจากไปแล้วทางคุณ (หมายถึงท่านนายอำเภอพิริยะ) นั้นจะทำบุญหรือไม่นั้นก็แล้วแต่
เมื่อถึงเวลาดิฉันก็ต้องมาลาหลวงพ่อไป” (หมายถึงท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ)

คุณนายผ่องศรี แต่งชุดนุ่งขาวห่มขาว ถือกระบี่เป่ามาด้วย นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากจริงๆ ไม่เคยพบ
อย่างนี้มาก่อนเลย ในโลกของมนุษย์นี่จะมีอะไรแปลกๆ ซ่อนอยู่ มันเป็นความลึกลับมหัศจรรย์จริงๆ

อาตมาขอรับรองว่า เป็นเรื่องที่อาตมาได้เห็นจริงๆ